

Здравко Ненов

ОЙ, КОЛЕДО

Издателство „Верен“

ЗДРАВКО НЕНОВ ОЙ, КОЛЕДО

chitanka.info

Тих сняг се стеле навън, а въщи е топло и приятно. Елхичката грее с блестящи топки и свещички. Под нея са струпани подаръците. Какво ли се крие в разноцветните пакети?

А защо изобщо има елхичка и подаръци? Завладяваща, с коледно и новогодишно настроение, тази книжка дава и по-дълбок поглед към този радостен празник.

ИЗСЕЧЕНАТА ГОРА

Всеки е бил някога в хубава гора. Усещането е прекрасно. Свежестта на зеленото изпълва въздуха. Уханието влиза под кожата. Всичко е наситено с живот. Имаш чувството, че се изпълваш с нови сили — особено ако идваш от големия град.

Веднъж изкачвах Славовата крепост край Мелник посред нощ, при пълнолуние. Около пътеката бяха надвиснали огромни ясени, които тъкмо цъфтяха. Цветовете им висяха на гроздове и се белееха на лунната светлина. Ароматът им завладяваше всяка фибра на тялото. Сякаш плувах в море от живот и свежест. Въпреки че беше нощ, животът бликаше наоколо. Пееха славеи. Древният хълм оживяваше с тези стари, може би дори вековни дървета. Между тях се виждаха светлините на Петричкото поле. Възхищавах се на мястото, което древният владетел беше избрал за своята крепост. Гората оживяваше това място. Ако беше гол хълм, нямаше да е същото.

Няколко пъти през живота си съм строил къщи със собствените си ръце. Дървеният материал е нещо задължително необходимо при всеки строеж. Докарват гредите и дъските отрязани право, добре подредени и стегнати. И започва работата — режеш, цепиш, дялаш с теслата, хвърчат трески и строежът върви. Полека-лека дървеният материал свършва. След като бетонът е готов, започва свалянето на кофража, на вече ненужните дъски. И те започват да ти се пречат навсякъде по строежа, докато накрая ти омръзне и вземеш, че ги нарежеш за горене, въпреки че по тях има пирони и остатъци от вар и бетон.

Една такава малко мръсна и неугледна купчина беше натрупана под прозореца ми и аз, както си работех и я гледах, изведнъж се сепнах — виж какво става с една гора! Странна картина, нали? Тази грозна купчина някога са били зелени дървета, ветреели са се някъде на воля, греело ги е слънцето. А сега са едни стари, полуизгнили дъски с набити пирони по тях, които стават само за огрев — за друго нищо. То

и за огрев е опасно, защото после тия пирони кой знае къде ще попаднат и каква беля ще направят.

Преди Коледа хората се нахвърлят да секат елхички. По пазарите се натрупват цели камари. Децата им се радват, дърпат родителите си натам, елхичките се носят вкъщи и се украсяват с големи вълнения. И светват! Макар да са отсечени, нямат нищо общо с грозната камара от стари дъски за огрев.

Това някак ми напомня за един човешки живот. В началото той изглежда ведър и радостен, изпълнен с надежда. Всичко е пъстроцветно и интересно, все още нищо не е досадно. Но полека-лека започва да отминава и приближава моментът да се разковават дъските и да се натрупват на куп за рязане. Неусетно започваш да не можеш да четеш ситните буквички. И да вдигаш кръвното. Отиваш на лекар и му казваш: „Докторе, имам високо кръвно!“ А той те пита: „Ами най-напред, на колко си години?“ С годините и кръвното се покачва, покачва — докато стигне един момент, когато спада до нула и гушваш букетчето. Този кръговрат е ужасен. Какво става с веселите коледни елхички? Малко след празниците започваме да ги виждаме да се въргалят по ъглите и около кофите за боклук. Сякаш от цялото ни човешко същество, от цялото ни общество накрая остават само отпадъци. Но картината на изхвърлените, омачкани и раздърпани елхички е покъртителна. Те са като малки деца, вече никому ненужни. Дори и за огъня не стават, защото са много чепати и ако вземеш да ги режеш, само ще си напълниш къщата с иглички и ще си изпонабодеш ръцете. Въобще едва ли има по-неприятна гледка от отпадъци, и то отпадъци от нещо, което е било живо и е предизвиквало възхищение.

Но нека не изпадаме в такава безнадеждност. Защо всъщност хората украсяват елхички по Коледа и Нова Година? Има различни обяснения за традицията, разни хора твърдят разни неща. Някои казват, че обичаят бил християнски, други го смятат за езически. За мен едно украсено новогодишно дръвче е символ на обновление, на нещо ново, нещо, което е било направено красиво. Точно около Нова Година у нас особено се засилва копнежът по нещо ново. Всички чакат снега, оплакват се, че от години вече нямало истински снегове, както е било едно време... После, като вземе да навали и изпокъса жиците, всички писват, че от години такова бедствие не е имало и накъде ли върви този свят! Но Коледа и Нова Година без сняг не върви. Радваме се на

белотата, която покрива старата мръсотия. Радваме се на елхичките, на шарените топки, на светлинките.

Знаете ли, че за това дръвче пише в Библията? За него говори един пророк още 600 години преди Рождество Христово. Това е пророк Исаия. Макар и толкова отдавна, неговите думи и днес са много свързани с нашето вътрешно същество — точно с копнежа ни за обновление, за ново начало. Ето това древно пророчество. То не започва с елхичка, но завършва с нея.

„О, вие, всички жадни, елате при водите; и които нямате пари, елате, купете и яжте! Да, елате и купете вино и мляко без пари и без цена.

Защо харчите пари за това, което не е хляб, и труда си — за това, което не насища? Послушайте Ме внимателно и ще ядете доброто и душата ви ще се наслаждава на тлъстината.

Приклонете ухото си и елате при Мен, послушайте и душата ви ще живее. И Аз ще направя с вас вечен завет според верните милости, обещани на Давид.

Ето, дадох го за свидетел на племената, за княз и заповедник на племената.

Ето, ще призовеш народ, когото не познаваш; и народ, който не те е познавал, ще тича при теб заради ГОСПОДА, твоя Бог, и заради Светия Израилев, защото те е прославил.

Търсете ГОСПОДА, докато може да бъде намерен; призовавайте Го, докато е близо.

Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха — помислите си; нека се обърне към ГОСПОДА и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.

Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД.

Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите

помисли — от вашите помисли.

Защото, както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, а напоява земята и я прави да ражда и да произраства, за да дава семе на сеяча и хляб на ядящия, така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми — няма да се върне празно при Мен, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.

Защото ще излезете с радост и ще бъдете водени с мир; планините и хълмовете ще запяят от радост пред вас и всички полски дървета ще пляскаят с ръце.

Вместо трън ще израсте елха и вместо драка ще израсте мирта. И това ще бъде на ГОСПОДА за име, за вечно знамение, което няма да се изличи.“

Библия, Книга на пророк Исаия, глава 55

Тази глава от Библията е прекрасна. Нужно е известно време, за да може човек да вникне в тези думи. Нека ги разгледаме малко по малко.

Ето пак началото: *„О, вие, всички жадни, елате при водите; и които нямате пари, елате, купете и яжте! Да, елате и купете вино и мляко без пари и без цена.“*

Как така ще купим нещо без пари? Без пари се подарява, не се купува. Говори се и за „тези, които са жадни“. Е, има хора жадни за най-различни неща. Тук едва ли се има предвид троянска сливова или мерло, или пък лимонада. Мисля, че пророкът говори за нещо, което се намира малко по-високо от корема — някъде към сърцето на човека. Той има предвид някакво вътрешно желание, някакъв човешки копнеж. А нещо, което да задоволи вътрешния ни копнеж, се намира трудно. Едва ли можем да си го купим. Много малко хора знаят как да намерят нещо, което ще им донесе истинско удовлетворение. А понякога преследваме с всички сили някоя цел и когато я постигнем, установяваме, че тя не ни носи удовлетворението, което сме очаквали. Тези разочарования са тежки, но, за жалост, се случват често в живота.

Нататък текстът продължава така: *„Защо харчите пари за това, което не е хляб, и труда си — за това, което не насища? Послушайте Ме внимателно и ще ядете доброто и душата ви ще се наслаждава*

на тлъстината.“ Днес се поддадох на едно изкушение и си купих нещо изключително забранено. Ако ме види жена ми, направо изхвърчам заедно с него надолу по стълбите — добре че къщата ни няма много стълби. Едно парче сланинка! Като малък много обичах сланина и сега видях на пазара, продават я все едно че продават свинско филе — едно мънинко парченце за 3 лева. Едно време тлъстината е била символ на нещо добро. Нали знаете, всички баби искат внучетата им да са пълнички и ги хранят. Та после да се мъчат да отслабват. Сега вече майките повече внимават за линията, като почнат децата да стават дебелки, гледат да им понамалят яденето.

Шегата настрана, тук виждаме пак същата тема — човек се труди за нещо, което не насища, не носи удовлетворение. Значи ясно, става дума за духовни неща, а не буквално за хляб и сланина. И Бог обещава нещо добро: *„Ще ядете доброто и душата ви ще се наслаждава.“* Това е нещо духовно, нещо, което ще ни даде мир, спокойствие и радост. Нещо, което, за разлика от хляба и македонската наденица, ще ни засити трайно. Ще изпълни и насити душата ни.

„Приклонете ухото си и елате при Мен, послушайте и душата ви ще живее. И аз ще направя с вас вечен завет според верните милости...“ Там, където „Аз“ или „Мен“ е написано с главна буква, се има предвид Бог. Значи Бог призовава хората да го послушат и да дойдат при Него. Тук обаче се появява един основен проблем. За да отидеш при някого, трябва той да съществува и ти да знаеш това. Ако не вярваш, че го има, къде ще ходиш? Не можете да отидете на улица „Врабча“ номер 150, нали? Всеки софиянец знае, че Врабча няма 150 номера, цялата улица е дълга не повече от 200 метра. Но всеки знае къде е „Врабча“ 23 и ако иска да отиде да преклони глава там, знае точно къде да отиде^[1]. Така че, ако искаме да отидем при Бога, трябва да вярваме, че Той съществува. Няма смисъл да търсиш помощ от някого, ако не вярваш, че той съществува. Първото, което човек трябва да направи, е да разбере дали наистина има Бог. Така и аз станах християнин — просто се убедих, че наистина съществува Бог. Това беше нещото, което ме накара да се задвижа и да помисля, да отворя Библията, да отворя други четива, да проверя нещата.

Казва още: *„Послушайте и душата ви ще живее.“* Това означава, че ако аз откликна на призива на Бога, ще живея. Какво значи „ще живея“? Това означава, че ще живея *вечно*, ще продължа да живея

след смъртта си. Всички ние със сигурност някога ще умрем. В това няма съмнение. Рано или късно ще се изправим пред смъртта. Това е абсолютно ясно. Скоро си заминаха двама души, които ми бяха съседи. Познавах ги, много обичаха живота. Единият почина от инфаркт или по скоро, според мен, от злоупотреба със скоросмъртницата. Другият получи и той някаква такава болест, свързана с отлежалата — спукване на язва или нещо подобно. Но колко щеше да е хубаво, колко по-сладка щеше да им е ракията, ако тези хора знаеха, че един ден наистина ще живеят при Бога! Че имат вечен живот! Че този живот тук, на земята, е само един преходен процес. Тогава можем и него да изживеем с мир в сърцето, със спокойствие, с радост. Да го изживеем като една красива новогодишна, рождествена елха и да знаем, че каквото и да стане, душата ни ще продължи да живее.

По-нататък в пророчеството се казва: *„Ще направя с вас вечен завет.“* Завет е нещо като договор. Бог ни предлага договор, и то с вечно действие. Той ни предлага да се обвърже с нас, да ни гарантира, че ще ни даде този живот. Какво по-хубаво от това? Договорът ни дава сигурност. Но и ние трябва от наша страна да го подпишем. Ние също трябва да се обвържем и вероятно да изпълним някакви условия. Нека видим какво конкретно се иска от нас.

По-нататък се казва: *„Търсете Господа, докато може да бъде намерен; призовавайте Го, докато е близо.“* Интересно! Значи какво се иска от мене? Да го търся. Сега е времето, когато Бог може да бъде намерен. Библията ни предупреждава многократно, че времето ни не е безкрайно. Този свят върви към своя край и никой не знае кога ще настъпи той. Ще дойде време, когато Господ ще престане да въздържа злото в света, ще оттегли от него милостта си. И тогава хората няма да могат да се обърнат към него, когато си поискат, както е сега. Да не говорим, че за всеки от нас всеки момент може да настъпи нашият личен край на света. Никой не знае дали утре ще се събуди на този свят, така че не е чак толкова важно кога ще настъпи Второто пришествие. Затова трябва да търсим Господа, докато може да бъде намерен — още днес, още сега! Отлагането е много рисковано.

По-нататък: *„Нека остави безбожният път си и човекът на греха — помислите си; нека се обърне към Господа и Той ще се смил над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.“* Значи какво се иска от човека? Да остави безбожния си път. Ще кажете,

безбожният път — това е много ракия или много сланина, или много жени, или крадене, или въобще други такива лоши неща. Пък ние такива не вършим, нали? Но „безбожен път“ всъщност означава път — житейски път — без Бога, нали така? Ти вървиш по безбожен път, когато цялото ти същество е съсредоточено в това, да живееш, но не те интересува откъде е дошъл този живот и кой ти го е дал. Интересуваш се да си здрав, децата ти да се уредят, внуците да са добре. Работата да върви, къщата да е в ред, да отидеш на почивка. Във всичко това няма нищо лошо, това си е обикновеният човешки живот. Но ако си го живееш, без никога да се замислиш за Твореца, който ти го е дал, без да си вдигнеш нагоре главата и да кажеш едно „благодаря“, едно „извинявай, Господи, прости ми, че не съм какъвто трябва да бъда“ — ето, това е безбожен път. Това е основата, това е същината на безбожния път. „Греховни помисли“ не непременно значи да замисляш да вършиш ужасни престъпления. Това значи Бог да не присъства в мислите ти, в плановете ти. Заслужава си да размислим над това.

Но тук виждаме, че ако човек се обърне към Господа, Господ ще се смили над него и ще му прости щедро. Какво значи човек да се обърне към Господа? При мен беше така: аз се обърнах към Господ и му казах: „Все пак искам да бъда с тебе, искам да бъда от добрите. Искам един ден да живея с тебе вечен живот.“ Така се обърнах, по най-прост начин. Прочетох целия Стар Завет. Прочетох го бързичко, като прескачах това, което не ми беше интересно. И от Стария Завет аз добре разбрах, че фактически моят път е бил безбожен. Аз никога досега в моя живот не се бях интересувал от Бога. После минах на Новия Завет и там се разказваше, че самият Бог е станал човек, че е дошъл на земята, че е бил убит на кръста като жертва за греховете на хората, и че неговата кръв фактически е цената, която е платена за мен, за да ме изкупи. Тогава разбрах, че аз не мога да добавя нищо към това, което той е направил. Можех единствено да му кажа: „Добре, аз приемам това. Прости ми досегашния безбожен път. Аз съм съгласен с теб.“ Тогава Той по някакъв начин направи това да стане най-важното в моето сърце. И аз се отвърнах от лошия си път. Започнах да живея с Бога. Започнах да се интересувам какво е неговото мнение за различни аспекти на моя живот. Започнах да чета, да се интересувам от него.

Как можа да стане всичко това? Стана, защото, както се казва тук, неговите помисли не са като моите помисли и моите пътища не са

като неговите, на Господа, пътища. Ние имаме едно много генерално несъответствие. Когато човек не се интересува от Бога, той изпада в много голямо несъответствие с това, което Бог би желал да бъде този човек. Много е хубаво тези неща да се напаснат, да станат съвместими. Е, докато сме на тази земя, това не може да стане напълно. Това означава, на прост език, че аз продължавам да върша неща, които на Бога може би не му харесват. И ги върша не винаги без да искам, някой път дори нарочно, съзнателно. Но аз съм приел неговата жертва и съзнавам, че той дори и това ми прощава, защото съм станал негово дете. Вие няма да изхвърлите детето си от къщи, защото е напълнило гащите, нали? Ще го измиете, ще го преобуете, може и да му се скарате, и пак ще си го обичате. Бог знае, че не сме абсолютно свършени и абсолютно интелигентни. Той знае, че ние не сме като него. Като в онзи виц, дете един отива при свой приятел и го вижда, че играе покер с кучето си. Смайва се: „Бреей, ц-ц-ц! Какво интелигентно куче, бе! Много умно куче!“ А оня му казва: „Ами, не е умно, хич не е умно. Всеки път, като получи добри карти, започва да маха с опашка.“ И ние сме така пред Бога. Не сме свършено интелигентни. Не можем да се скрием от него и да си запазим тайната на сърцето, да скрием какво става в нас. Ние сме за него прочетена книга. То е ясно на коя страница какво пише. Ние си махаме опашката точно когато не трябва да я махаме. Той ни знае картите. Знае ни кои сме и какви сме. Затова неговите пътища не са като нашите пътища и неговите помисли не са като нашите помисли. И разликата е огромна — „както небесата са по-високи от земята“.

Представете си, наскоро имах удоволствието да замръкна на едно място, където нямаше софийска мъгла. Какви звезди! Каква красота! А това беше само някакъв си малък Млечен път. А колко такива галактики има! Божиите небеса са доста по-големи от нашата земя. И е много страшно, когато човек се превърне в едно от тези животни, които винаги ходят със зурлата надолу и не поглеждат нагоре. Бог е направил човека да ходи изправен, на два крака, за да може да погледне към небето. Има някаква символика в това. Бог иска да погледнем нагоре към тези негови небеса.

Така и неговите помисли са безкрайно по-високи от нашите. Ще кажете: „Че как пък може спасението да е толкова лесно? Само да вярвам, че Иисус Христос е умрял за моите грехове, и съм спасен!“

Ами точно това е съвършеното, това е универсалното, това е елементарното. То е достъпно за всяко човешко същество. Казва се така: *„Както слиза дъждът и снегът от небето и не се връща там, а напоява земята и я прави да ражда и да произраства, за да дава семе на сеяча и хляб на ядящия, така ще бъде словото Ми, което излиза от устата Ми — няма да се върне празно при Мен, а ще извърши волята Ми и ще благоуспее в онова, за което го изпращам.“* Кое е това слово, което излиза от устата на Господа?

Понятието за слово по принцип е много широко, това не са просто думи. В Евангелието от Йоан, първа глава, пише така: *„В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.“* Словото, това е Божият Логос, познанието, пълната информация за света. *„То в начало беше у Бога. И всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от това, което е станало. В Него беше живот и животът беше светлината на хората.“* Живот и светлина! Колко прекрасно е, че мога да виждам светлина, че мога да живея! Това го дължа на Словото, на Божия Логос, на Божието познание, на Божия замисъл. В един псалм се казва, че *„чудно и страшно съм направен“*. Какви възможности има човешкият мозък! Колко прекрасно е да разговаряш с едно човешко същество, да разкриваш дълбините на съзнанието, на познанието, на чувствата, на любовта. По-нататък се казва: *„И Словото стана плът и пребиваваше между нас. И видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.“* Бог фактически е родил самия себе си на земята като човек — напълно човек, но същевременно и напълно Бог. Той е станал човек като нас, за да можем да го разберем, за да може да ни спечели за себе си. Това е Иисус Христос. Той извършва всичко за нас. Той е въплътеното Слово, което извършва Божията воля.

Днес в Христос вярват стотици милиони хора. Техният живот е променен, обновен, като новогодишната елхичка. Те имат спасение и вечен живот. Имат този мир, който никой човешки ум не може да схване отстрани, докато не го преживее лично.

Това Слово ще успее, ще извърши спасението, за което Бог го е изпратил. И ето резултата: *„Ще излезете с радост и ще бъдете водени с мир; планините и хълмовете ще запяват от радост пред вас и всички полски дървета ще пляскат с ръце.“* Това пък какво е? Не звучи ли малко фантастично? Не, това не е фантазия. Цялата природа ще се

зарадва на спасението, което Бог е извършил. Светът е бил замислен по друг начин. Ние сме го развалили. Разрухата, жестокостта в природата — всичко това е следствие от падението на човека, който е трябвало да бъде господарят, който ще владее над всички живи същества. Тези изпочупени дъски и ръждиви пирони — ние сме я докарали дотам. Сигурно Адам не е имал нужда да вади ръждиви пирони от дървата, за да се топли, нито пък да изхвърля боклук и да се чуди къде да слага разни вмирисани неща. Няма е нужда да изсича горите, та децата му после да живеят в пустиня. Спомням си, че едно време, през 60-те години, като паднеше в София мъгла, беше едно такова мокро, приятно, романтично. Сега е мокро, но не е приятно и не е романтично, а мирише на дим, на нефта, на газ, на други отвратителни неща. С около няколкостотин процента са се увеличили заболяванията на дихателните пътища. Нашата земя е стигнала дотам и продължава с бясна скорост напред. А представете си, един ден Бог ще обнови тази земя, ще премахне злото, ще премахне отровата — и буквалната, и духовната отрова, която убива човешките същества. В този нов свят всичко ще бъде свършено различно и прекрасно. *„Планините и хълмовете ще запяват от радост пред вас и всички полски дървета ще пляска с ръце.“* Защо? Заради спасението на човешкото същество. Заради това, че аз самият живея заедно с Бога — в хармония, в неговите пътища, така, както той би желал.

И *„вместо трън ще израсте елха“*. Ето го символът на обновлението, символът на раждането на Христос на тази земя. Затова слагаме тези елхички — защото те символизират, че идва нещо ново в живота. Колко е хубаво, когато Рождество Христово наистина се празнува със смисъла, който самият Христос му е дал.

„И вместо драка ще израсте мирта.“ Миртата е едно красиво растение в Близкия Изток. *„И това ще бъде на Господа за име, за вечно знамение, което няма да се изличи.“* Наистина. Много отдавна има елхи. Много отдавна ги украсяваме. Но и много отдавна хората са забравили за какво се украсяват тези елхи. Предполагам, че поне едно 80% от хората, които срещам на улицата, не знаят за какво всъщност са елхичките и какво символизират. Те символизират Името на Господа, който се е родил — Иисус Христос, Божият Избранник, Спасителят на света.

Но той ще бъде твой Спасител само ако ти лично искаш да бъдеш спасен. Той не насилва никого. Никого не вкарва в тази или онази църква. Той не принуждава никого да падне на колене. Не кара никого да си блъска главата по три пъти на ден в земята и да моли за милост. Той казва: „Ако искаш, ела при мен. Ако си жаден, аз ще ти дам да пиеш, и то вода, от която повече няма да ожаднееш. Аз давам жива вода.“ Колко пъти като деца сме чели приказки за жива вода! А тази жива вода фактически е Словото, което не се връща празно, ако човек се обърне към него.

Знаете ли, Бог наистина е свръхестествен. Него наистина го има. И той наистина чува. Опитайте един ден да кажете така: „Господи, открий ми се! Аз искам да дойда при тебе.“ Това е един чудесен експеримент. Направете го и ще видите, че той ще подейства във вашия живот по някакъв начин. Аз не зная как, това е негова работа, той е Бог. Но ще видите, че ще подейства в живота ви, ако искрено се обърнете към него и го помолите.

„И това ще бъде на ГОСПОДА за име, за вечно знамение, което няма да се изличи.“ Когато Господ каже нещо, той си държи на думата — за разлика от много от нас. Неговата дума важи. Христос казва, че ще бъдеш спасен, ако вярваш, че той е умрял за твоите грехове. И това е завинаги, вечно. Важало е преди 2000 години, важи по същия начин и днес.

Но човек трябва да направи една ясна и определена стъпка в своя живот. Да се обърне. Да каже: „Господи, досега съм вървял по този път, сега искам да тръгна по другия път. Искам да се обърна към тебе. Искам да се откажа от досегашния си път и да тръгна по нов път. Моля те, помогни ми да направя това. Господи, аз се покаявам за греховете, които съм извършил в своя живот. На първо място за това, че съм живял в крайна сметка безбожно. И второ, за това, че има много, много неща, с които съм нарушил Твоите закони. Прости ми. Благодаря, че си поел върху себе си моята вина.“ И ще видите, че тогава той ще ви даде нещо съвършено ново. Ще ви направи нови хора. Ще ви даде ново сърце, с което се живее вечно.

[1] Ако все пак някой не знае, „Врабча“ 23 е централата на НДСВ, тогавашното седалище на царя Симеон Сакскобургготски. ↑

ПОДАРЪЦИТЕ

Освен елхичките другото нещо, без което Коледа не може, са подаръците. Защо всъщност има такъв обичай, хората да си разменят подаръци по Коледа?

Подаръците са много хубаво нещо. И то е започнало много отдавна — от самото начало на човешката история. Още първият човек, Адам, е получил прекрасен подарък — една чудна градина, „райската“ градина. Той не се е мъчил да я засажда и отглежда сам, а Бог му я подарил готова. Заедно с този подарък вървяла и съответната отговорност. Адам трябвало да обработва градината, да я пази и да даде имена на всички животни. Всъщност, това също е било подарък — дарът на творческата мисъл и дейност. Но не само онази градина, а и цялата Земя е един чуден подарък, на който всички ние и до днес се наслаждаваме. Помислете си само за забравените снимки на Земята, които се правят от Космоса. Защитена от идеална атмосфера, с точно необходимия наклон на оста, с четири годишни времена, с вода, полезни изкопаеми, растения и животни, сянка и слънце, нощ и ден. Този уютен дом, в който можем да живеем, наистина ни е подарък.

Е, разбира се, ние обичаме подаръците, но отговорността, свързана с тях — не чак толкова. Също така с голямо удоволствие взимаме самостоятелни решения, но с голямо неудоволствие носим последиците им. Освен да се грижи за градината, Адам трябвало да спазва едно-единствено правило — да не яде от едно определено дърво в нея. Той обаче предпочел да послуша жена си вместо Бога — както правят и много съвременни мъже. Не че е лошо, но понякога мъжът следва да си носи отговорността. Яли от дървото и последствията не закъснели. А те били трагични. Прякото следствие от бунта на първите хора била смъртта. От Адам насам смъртта е единственото сигурно нещо за всеки човек. Другото следствие било, че човекът изгубил райската градина. Прекрасната планета Земя все повече и повече се разваля и престава да бъде уютен и сигурен дом за човечеството. Човекът е пожелал да я управлява сам, в независимост от Бога.

Независимостта е човешки идеал още от древността. Всяко правителство, като идва на власт, първо декларира пред своите граждани, че е „независимо“. Независимо от кого? Разбира се, от американците! Също и от руснаците! Как ще сме зависими от тях? А от европейците? Е, нали и самите ние сме европейци... Знаете ли, че 80% от целия капитал на този свят се притежава от 200 души? По някакъв начин светът е попаднал в една мрежичка, в която нечии интереси го управляват задкулисно. В желанието си да бъде „независим“ от Бога човекът всъщност е станал зависим от други хора и в крайна сметка от Божия противник — от злата сила, която цели неговото унищожение. В Библията е наречен Змията, а също и Сатана.

И така, последствията от това решение на Адам, от неговата „декларация за независимост“, били толкова трагични, че оттогава нататък всички негови потомци през цялата история на човечеството, чак до нас, имат отчаяна нужда от още няколко подаръка. Нека видим кои са те.

Първият и най-важен подарък е така нареченото „спасение“. Това е възвръщането на живота, който Адам е изгубил. Животът с Бога, животът в Рая, вечният живот. Представете си колко би било хубаво да живееш вечно! И то без да остаряваш — няма болки в кръста, няма високо кръвно, няма инфаркт, няма рак, няма дори бръчки! Завинаги си в най-хубавите си години — 20, 30, 50, които и да са — оставаши си в тях.

Но как така подарък? Не трябва ли ние да си заслужим Бог да ни приеме в Рая? Не трябва ли да се постареем с всички сили да сме добри? Не трябва ли да вършим разни неща, и то да ги вършим правилно? Всички религии по същество казват това. Когато съм пътувал по магистралите на Европа, често съм виждал следната гледка: спрял човекът край пътя, постлал килимчето отстрани до камиона и си прави полагаемите метани. Той *трябва* да ги направи, по 200 на ден, иначе няма шанс да отиде в Рая. По същия начин и много християни ходят на черква да запалят свещ или да се прекръстят. Едно време, когато бяхме студенти, някои от нас тайно ходеха да запалят по една свещ преди изпит. Като са ходили по цял ден нагоре-надолу и не са имали много време да четат, поне една свещ да запалят, пък кой знае, може и да има Бог и да помогне да вържат някоя тройка. Свещ са

му запалили все пак. Но каквото и да правим, ако го правим като разменна монета, за да спечелим нещо от Бога, сме на грешния път.

Интересно, Библията нарича спасението „дар“. Казва се, че *„дарът не е такъв, какъвто беше съдът чрез прегрешението на един — има се предвид прегрешението на Адам — защото съдът доведе от едно престъпление до осъждане...“* Това изглежда несправедливо. Защо да бъдем осъждани заради едното престъпление на Адам? Но нека се замислим, има ли някой от нас, който да няма свой собствен грях? Макар и да не сме убили, да не сме ограбили никого? Е, разни други дребни неща — то на всеки се случва, нали? Всяко престъпване на моралния кодекс на Бога се счита за грях. А повечето от нас не знаят точно дори Десетте заповеди. Ако се опитат да си ги спомнят, обикновено се стига до *„не убивай, не кради, не лъжи, не прелюбодействай“*. Много хора смело заявяват, че спазват това. Но достатъчно е да погледнем първата заповед: *„Да възлюбиш Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с целия си ум и с всичките си сили.“* Кой от нас е спазил това? Всички ние сме осъдени, защото фактически сме се присъединили към *„декларацията за независимост“* на Адам. Ние, цялото човечество, сме злоупотребили с живота, който ни е даден, злоупотребили сме с цялата планета и със самите себе си.

Но следва и добрата вест: *„Съдът доведе от едно престъпление до осъждане, а дарът доведе от много прегрешения до оправдание.“* Въпреки многото ни прегрешения Бог ни предлага да ни оправдае даром. Всъщност дарът представлява това, че нашият пакет от грехове се разменя срещу жертвата на Иисус Христос. Той изтърпява наказанието за греховете ни, все едно той ги е извършил. Това вече се е случило преди 2000 години. Жертвата на Христос може да оправдае всеки човек, независимо кой е той, какъв е и какви са греховете му. Този дар на Христос е достъпен за всекиго. Но аз лично трябва да му повярвам, да му се доверя и да приема съзнателно неговия подарък.

Вторият голям подарък, който ни прави Бог, е изпълненият с мир живот. Ако си приел подаръка на спасението и си решил да живееш, както Христос иска, можеш да получиш и този подарък. Божията благодат, Божията милост е в състояние да те държи вечно в оправдано положение пред Бога. Представи си! Простено ти е завинаги! И след като си станал християнин и си решил да следваш Христос в своя

живот, ти не ставаш безгрешен. Продължаваш да имаш в главата си не дотам добри мисли — като малки червейчета. Понякога неволно, понякога и съвсем съзнателно вършиш лоши неща. Но ти си решил да бъдеш с Бога и Неговият дар те следва през целия ти живот и непрекъснато, във всеки момент, те оправдава пред Бога. Това е като една огромна банкова сметка, от която винаги можеш да изтеглиш пари и да платиш това, което си счупил. Затова можеш да живееш без страх. Можеш да имаш мир в душата си. Можеш да имаш и силата да вървиш напред и действително да ставаш по-добър.

„И така, като сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Иисус Христос, чрез когото ние посредством вяра сме придобили достъп до тази благодат, в която стоим, и се хвалим с надеждата за Божията слава“ (Послание на апостол Павел до римляните, гл. 5, ст. 1). Господ ни обича и ни оправдава, но знаете ли защо той прави това? За своя слава. Ние не сме самоцел. Ние сме част от неговото творение, което той иска да възстанови за своя слава. Защо в дълбините на морето съществуват толкова красиви рибки? Тяхната красота може да се види само ако се извадят на повърхността. Там, където живеят, цари мрак и не се виждат никакви цветове. Защо тогава тези същества са обагрени в такива невероятни цветове? Защо са всички тези цветя в планината, толкова разнообразни, всички тези красиви дървета? Задавали ли сте си въпроса защо всъщност ни обгражда такова великолепие? Сякаш Бог иска да каже на човека: „Ето, вижте ме какъв съм аз. Аз съм славен. Дори и най-нищожният охлюв в дълбините на океана, където не стига никога светлина, е сътворен по съвършен начин и това е за моя слава.“ И Бог иска също така за негова слава ние да имаме мир с него. Затова той ни е платил сметката. Той ни е поканил на своята трапеза и иска да бъдем негови гости за негова слава. Ние обаче често не му обръщаме внимание, гледаме да се натъпчем максимално бързо и да изчезнем. Като пълни неблагодарници се интересуваме от подаръка, но не и от този, който ни го подарява.

Подаръкът на мира и сигурността! *„И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас?“* (Послание на апостол Павел до римляните, гл. 8, ст. 31). Съзнанието, че Бог е на наша страна, дава невероятен мир. Дори да дойде и смъртта, дори да се случи и най-лошото, ти знаеш, че нито един косъм от главата ти не

може да падне без позволения на Бога. Това е действително така, той самият го казва. Нито едно врабче не може да умре без негово знание. Още по-малко пък може в твоя живот да се случи нещо лошо без негово знание. Разбира се, ако ние вършим лоши неща, ще си носим последиците от тях. Просто не може да прекалиш с лоша ракия и на другия ден да не те боли главата — това си е естествено следствие. Така и всяка лъжа носи след себе си зли последици. Но ако знаеш, че Бог е откъм теб, ти не искаш да вършиш такива неща. Ти бягаш от злото. И можеш да си сигурен, че си Божието дете и във всяка ситуация Бог е на твоя страна. Това е едно прекрасно знание. Това е чудесен дар от Бога! Ние сме вече на страната на победителя, на страната на силния, на страната на добрия — на страната на Твореца, който ни е създал и ни спасява.

Друг много ценен подарък е сигурното бъдеще. Апостол Павел казва: *„Смятам, че страданията на настоящото време не са достойни да се сравнят със славата, която ще се открие в нас“* един ден (Римляни гл. 8, ст. 8). Бог иска да възстанови своето славно творение — теб самия — независимо дали си професор, или нямаш образование, дали си умен, или хубав, дали си млад, богат, черен, бял, кафяв — какъвто и да си. Ти си негов проект. Ти си наистина безкрайно ценно същество, защото самият Бог е дал живота си за теб. Той иска ти да си негов приятел. Човешкото същество е изключително ценно. То е в центъра на вселената, в центъра на Божието творение.

По-нататък апостол Павел продължава така: *„И ние, които имаме първите плодове на Духа, самите ние стенем в себе си и жадно очакваме осиновението, тоест изкупването на нашето тяло“* (Римляни, гл. 8, ст. 23). Тук отново става дума за идещия свят, в който ние, които сме приели жертвата на Христос, ще живеем заедно с него — с ново тяло, „осиновено“, тоест, подобно на неговото, когато е възкръснал. Това може да звучи невероятно, но Бог го е обещал и със сигурност можем да разчитаме на този чуден подарък. Идва денят, в който ще живеем вечно в едно съвършено ново тяло!

В една друга книга на Библията, книгата „Откровение“ се казва така: *„Ето, скинията (това означава шатрата) на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях — техен Бог.“* Бог ще възстанови нашата синовна връзка с него. Ще възстанови прякото лично общуване на хората с него. Ето още

едни думи, които са ми помагали в много тежки моменти от моя живот: „Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина.“ „Първото“ е това, което е сега — времето, когато земята е оставена в ръцете на хората без Бога. Това се вижда навсякъде. Безбожието, лъжата, злото изпълват целия свят. Но един ден това, „първото“, ще премине и няма да го има вече. А с него ще преминат и неизбежните последици на злото — жалеене, писък, болка, сълзи. „И Седящият на престола каза: Ето, правя всичко ново.“ Колко хубаво би било да живеем в една държава, която е част от Божието царство, където няма да ги има проблемите на общината с боклуците и дупките по улиците, проблемите с крадените пари, с бедността. Истинска справедливост на този свят няма да има. Но има Един, който вижда всичко, който наистина е справедлив. Един ден той ще възстанови правдата. И това е бъдещето, което ни очаква.

Всички тези подаръци обаче Бог не натрапва на човека. Той не ги дава на хора, които не ги искат. Бог изключително много уважава човека и го обича. Затова го оставя да си има собствено мнение и да реши дали иска подаръка, или не. И колкото и да е изумително, твърде много хора отказват тези подаръци! Просто не се интересуват от тях. Защо?

Една от причините е, че човек често пъти предпочита сам да си изработи нещо, а не да го получи даром. Това по принцип не е лошо, но не във всички случаи. Лошо е, ако това действие е продиктувано от гордост. Приемането на спасението даром всъщност означава, че ние сме грешни, окаяни, недостойни, че не можем да си помогнем сами, че се нуждаем от милост. Да се признае това, е унизително. Доста е унизително някой да ти окаже милост. Ние искаме да сме достойни! Да сме силни. Да можем сами. И отхвърляме очевидната реалност, че не сме такива, каквото и да правим.

Затова и с всички сили се стараем да игнорираме истинския Бог. Измисляме си наши представи — един достатъчно дребничък Бог, който да зачете нашите усилия, да се съобрази с нашите възможности, да се задоволи с нашите стандарти за святост. Ние не искаме всемогъщ и абсолютно свят Бог, който да ни оказва милост и да ни прощава всичко. Искामе такъв Бог, за когото да можем да се сещаме на Коледа и на Великден, преди изпит, в някоя и друга трудност. Един Бог, който да

ни дава здраве, пари и успехи, когато искаме, а иначе да не ни занимава със себе си. И така усърдно си измисляме този Бог, че започваме наистина да вярваме в него.

А има и друга възможност — просто Бог не ни интересува. Предпочитаме да го няма. Хора на смъртно легло са казвали: „Махнете се оттук с вашите попщини. Не ми трябва Бог. Аз сам ще се справя.“ И как, моля? Една моя позната има интересен начин за борба с хлебарките. Влиза в стаята, светва лампата и вижда хлебарка. Веднага загася лампата и излиза от стаята. След малко пак влиза и светва лампата — и хлебарката вече я няма! Ефективно, нали? Мнозинството от хората на този свят правят същото. Те гасят лампата и... Бог изчезва. Или се завиват презглава под юргана. Или се заключват в клозета като особено скришно място. Да, ама не...

Един ден юрганът ще се смъкне. Вратата на клозета ще се отвори. Лампата ще светне. Тогава ще трябва много бързо да се измисли някакво оправдание. Едно време познавах един майстор, който по цял ден не се мяркаше на работа. Не казвам какво правеше. Като го питахме какво е правил цял ден, той все казваше: „Абе, терсене гайка на терсене място.“ Важното е да има оправдание. И оправданието ни пред Бога за това, че цял живот не сме се заинтересували от Него, е примерно следното: „Ами виж сега какво, аз първо бях млад и учех. Училището ми заемаше *цялото* време. А имаше пък и много други такива хубави, интересни занимания, които пък ми отнемаха съвършено всички сили, и през цялото си свободно време тичах подир тях... Не можех да ти обърна внимание. После пък взех, че се задомих, а знаеш какво значи да имаш жена — то значи съвсем пък да нямаш време. Грижиш се за всичко — за домакинство, за пазаруване, за пране, за готвене, изкарваш пари за семейството, гледаш много да не се прибираш вкъщи. Като вземете заплатата, отивате някъде, после на следващия ден за всичко друго можеш да мислиш, но не и за Бог... А пък най-накрая вече станах много стар, нас така ни учеха при комунизма, че Бог няма, и ние така сме възпитани, така че сега, какво да правя... Така и не стана... Така че, Господи, вярно, че не съм ти обръщал никога внимание, ама сега пък... (потриваш ръце) ... ако може нещо да уредим...“

Но не може. Това, което трябва да „уредим“, се предлага сега, докато сме живи, като подарък. От теб зависи да го приемеш. След

като напуснем този свят, вече нищо не може да се уреди. Докато сме още тук, подаръците стоят и ни чакат — както стоят и ни чакат под коледната елха. Както приемаме с радост и благодарност подаръците от близките си хора, нека приемем и подаръците от Бога. Нека си признаем, че сме виновни пред него. Нека си признаем, че сме слаби. Нека превъзмогнем гордостта си. Нека вземем подаръците от прободената ръка на този, който ни обича с безкрайна, неземна, небесна любов. В крайна сметка Бог е подарил Сина си Христос на човечеството!

РОЖДЕНИКЪТ

Много интересно, че по тези празници не говорим чак толкова много за Иисус Христос. Коледа е мил семеен празник, трябва да отидем при възрастните си родители, да се събере цялото семейство. Подаръци трябва да се купят, картички да се напишат. Трябва да се напазарува като за едномесечна обсада. Има си традиция какво трябва да се сготви за Бъдни вечер. Е, не я спазваме чак толкова точно, но пък оттогава нататък следва истински маратон от готвене, ядене и пиене. Интересно и какво късметче ще ни се падне от баницата. В цялата тази суетня няма много време за замисляне.

Напоследък вече повече хора знаят какво всъщност се празнува на Коледа — рожденият ден на Иисус Христос. Даже вече започна и да се казва „Рождество Христово“, което доскоро не можеше да се чуе. Започна и да се вижда тук-там заимствана от Запада украса с идилични сценки на светото семейство в обора с две-три овчици или кравички наоколо.

Но въпреки това рядко се замисляме кой всъщност е бил този човек, че цял свят да празнува рождения му ден. Моя рожден ден го празнуват само най-близките ми хора. На по-великите хора рожденият ден се празнуват по-масово. Интересно, ако излезете на улицата и започнете да питате хората кога е роден Васил Левски, колко от тях ще се сетят от раз. Или пък Ботев — макар че тези герои ги знаят всички българи. А ако разпитате подробно кой е Иисус Христос, най-много 20% от хората ще могат въобще да ви кажат кой е той и какво е направил. А точно защо го е направил, сигурно ще ви отговорят не повече от 0,2%. И въпреки това всички празнуват Коледа.

Защо целият свят празнува рождения ден на Иисус от Назарет? За точната дата има спорове и май не се знае кога всъщност се е родил, но хората са си определили една дата за негов рожден ден и вече 2000 години упорито го празнуват. На всичкото отгоре са сменили и летоброенето си и вече отчитат годините от момента на неговото раждане! Това наистина е забележително.

За да разберем повече за Рожденика, нека се обърнем към оригиналния разказ за неговото раждане. Той се намира в Евангелието от Лука, втора глава. Има и други разкази, но този е много подробен и точен. Човекът, който го е писал, свети евангелист Лука, е бил лекар по професия. Той е проучил обстоятелствата около раждането на Христос много подробно и е записал в разказа си само добре проверени факти. Ето какво гласи този исторически документ.

„В онези дни излезе заповед от император Август да се направи преброяване на целия свят. Това беше първото преброяване, откакто Квириний управляваше Сирия.“ Тук виждаме прецизното посочване на времето. *„И всички отиваха да се записват, всеки в своя град. Тръгна и Йосиф от Галилея, от град Назарет, за да отиде в Юдея, в града на Давид, който се нарича Витлеем, защото беше от дома и рода на Давид, и да се запише с Мария, която беше сгодена за него и беше бременна. И когато бяха там, се навършиха дните ѝ да роди. И роди първородния си Син, пови Го и Го положи в ясли, защото в гостилницата нямаше място за тях.“*

На пръв поглед нищо особено. Разбира се, ако човек е чел предишната глава, ще знае, че раждането на това бебе е било пророкувано от един ангел, той му е дал името още преди да бъде заченато. А името му, Иисус, означава „Бог спасява“. И така, Божият пратеник, Спасителят на света, се явява като бебе. Щеше може би да е по-добре, ако се беше явил като пламтяща светкавица в центъра на София. Да беше ударил с един жезъл, да беше свалил огън от небето. Да беше обявил на всички: „Аз съм Спасителят на света!“ Но той се ражда като бебе, като нещо мъничко, безпомощно, като че ли незначително. То дори няма обикновените гънки по ръцете и краката, защото още не е живяло достатъчно на света. Като че ли Бог иска да ни покаже, че това е животът. Повечето жени, които са раждали дете, знаят, че това е нещо изключително. Това е самият живот. Никой не знае как точно става живо едно същество в корема на майка си. Как от генетичната програма изниква истински човек и заживява със своите мисли, чувства, характер, всичко, което съставлява човека. Как в майчината утроба се дава духът на човека. Най-обикновените неща, тези, които срещаме всеки ден, са истински чудеса. Бебета се раждат, порастват. Отначало имат в себе си някаква изключителна чистота, направо съвършенство. И всяко си е различно, има си своя характер,

своите черти. Съвсем наивни, но живи, истински живи, с всички чувства, с всичко, което може едно човешко същество да има в душата си. С това сигурно Господ е искал да ни покаже, че животът е нещо много важно, нещо изключително. Този живот е между самите нас. Ние също сме живи — чувстваме, мислим, действаме. И Божият Месия се е появил точно така, за да ни обърне внимание на най-обикновените човешки неща. Хората, според мен, често забравят тези най-обикновени човешки неща. Обръщат им гръб. Като че ли не им се радват, не ги ценят толкова много. Или така са свикнали с тях, че дори започват да се дразнят и пропускат прекрасното, уникалното, което се съдържа в тези толкова обикновени неща. Връщаш се от работа изморен и започваш да се дразниш от всичко наоколо. Дразниш се от жена си — все има нещо, което не е направила както трябва. Дразниш се от децата си — вдигат шум, като ти имаш нужда най-после от малко тишина. Накрая кресваш, натирваш ги в детската им стая, изръмжаваш на жена си и се тръшваш в креслото пред телевизора. И след един час, когато вече на теб ти е минало, се чудиш защо в къщата цари тежка атмосфера и всички се мусят. Ние рядко ценим живота в простичките му, ежедневни проявления.

А Господ е решил да дойде на земята като най-обикновено бебе. Нека видим как се оповестява неговото раждане на света.

„А на същото място имаше овчари, които живееха в полето и стояха на нощна стража около стадото си. И Господен ангел застана пред тях и Господната слава ги осия; и те се изплашиха много. Но ангелът им каза: Не се бойте, защото, ето, аз ви благовестявам голяма радост, която ще бъде за целия народ. Защото днес ви се роди в града на Давид Спасител, който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът — ще намерите един Младенец, повит и лежащ в ясли. И внезапно заедно с ангела се появи едно многобройно небесно войнство, което хвалеше Бога, като казваше: Слава на Бога във висините и на земята мир между хората, в които е Неговото благоволение.“

На някого от вас някога да му се е явявал ангел? Едва ли са много хората, които са виждали ангели. Аз не съм виждал. Насън са ми се явявали разни същества. Но дали са ангели... И тези най-обикновени овчари, които спели на полето, за да си пазят стадото, доста се изплашили, като видели ангела. И освен него видели и цял ангелски хор, който пеел величествен химн. Човек може само да мечтае за таква зрелище. А и самата новина, която им съобщи ангелът, толкова ги развълнувала, че те зарязали стадото и начаса хукнали към Витлеем.

„Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си казаха един на друг: Нека отидем сега във Витлеем, за да видим това, което е станало, което Господ ни изяви. И дойдоха бързо и намериха Мария и Йосиф и Младенеца, който лежеше в яслите. И като видяха, разказаха онова, което им беше известно за това Дете. И всички, които чуха, се учудиха на това, което овчарите им казаха.“

Интересно, не се казва за тълпи възторжени почитатели, които хукнали също да гледат новородения Христос. Хората просто се учудили, но явно не счели разказа на овчарите за някакво потресаващо събитие. Ние често приемаме учудващите неща с голямо хладнокръвие и веднага се опитваме да си ги обясним по някакъв естествен начин, сякаш са нещо съвсем обикновено. А и да не можем, просто се опитваме да ги игнорираме и да ги забравим. Има случки в живота ни, които ясно ни говорят, че Господ съществува. Някое просто стечение на обстоятелствата, някоя елементарна случка. Господ казва: „Опитайте ме и ще видите, че съм благ.“ Понякога ми се случва да си кажа: „Господи, сега много ми се иска това нещо да стане.“ И то вземе, че стане. А пък аз се зарадвам и си продължавам нататък, като че ли това си е било в реда на нещата. И забравям, че съм си го поискал от Господа. Ние сме така устроени, че възприемаме доброто, като че ли ни се полага, като че ли се разбира от само себе си. И бързо го забравяме. И така, овчарите разказали на хората какво са чули от ангелите и какво са видели с очите си. А хората се поучудили и

продължили да си живеят обикновения живот. Имаме обаче и обратния пример:

„А Мария спазваше всички тези думи и размишляваше за тях в сърцето си.“

Мария е била в доста тежка ситуация. Представете си, младо момиче с прекрасен годеник, предстои сватбата и изведнъж ѝ се явява ангел и ѝ казва: „Ще забременееш без мъж и ще родиш Божия Спасител.“ И тя отива и казва на своя бъдещ мъж: „Ами, виж сега, аз такава, аз малко така, малко нещо съм бременна. Ама не е от тебе, а е свръхестествено, един ангел ми го каза.“ Какво мислите, че би казал годеникът ѝ? „О, много интересно. Много интересно. Ами тогава, взимай си торбата и си заминавай при твоя ангел!“ Нали? Някакво си ангелче! И годеницата му забременяла просто ей така! Какво е преживял Йосиф и какво е преживяла Мария. Какво доверие е имал той в нея и какво доверие е имала тя в него, че да му каже това, а не да побегне още в самото начало и да се хвърли от някоя скала. Но преди всичко и двамата са имали доверие в Бога и Бог се е погрижил неговият Син да се роди в добро семейство. И на всичкото отгоре, като приближава времето да се ражда бебето, трябва да се помъкнат на другия край на страната, за да участват в преброяването. Тръгват с всичките пелени и други бебешки такъми и накрая вместо в Хилтън се озовават в обора при кравите. Имало е много за какво да размишляват.

Разни такива неща, които ни изглеждат на пръв поглед парадоксални, се оказват твърде значителни, ако си отделим време да поразмишляваме над тях. Аз затова повярвах в Господ, защото започнах да размишлявам в сърцето си за нещата, които бяха станали с мене и които продължаваха да ми се случват. Не повярвах, защото така съм научен от малък или защото жена ми ми е наляла с фуния вратата в главата. Не. Аз лично започнах да размишлявам за това и да го проверявам. Това може всеки и никой няма извинение, ако не го направи.

„И когато се навършиха осем дни и трябваше да обрежат Детето, Му дадоха името Исус (Спасител), както беше наречено от ангела, преди да беше заченато в утробата. А след като се навършиха и дните на очистването им според закона на Мойсей, Го занесоха в Ерусалим, за да Го представят пред Господа, както е писано в Господния закон, че всяко първородно дете от мъжки пол ще бъде посветено на Господа, и да принесат в жертва «две гургулици и две гълъбчета», според казаното в Господния закон. А в Ерусалим имаше един човек на име Симеон. Този човек беше праведен и благочестив и чакаше Утехата на Израил, и Светият Дух беше на него. На него му беше открито от Светия Дух, че няма да види смърт, докато не види Господния Христос (Господния Помазаник, Спасителя). И по внушение на Духа той дойде в храма. И когато родителите внесоха Детето Исус, за да направят за Него според обичая на закона, той Го взе на ръцете си и благослови Бога, като каза: Сега, Владетелю, Ти пускаш слугата Си да си отиде в мир, според думата Си. Защото видяха очите ми спасението, което си приготвил пред лицето на всички народи; светлина, която да просвещава езичниците, и за слава на Твоя народ Израил.“

Един човек, който е доживял дълбока старост — „сит на дни“, както се казва на друго място в Библията. И през целия си живот е очаквал спасението. Бог му открил, че няма да умре, преди да види Спасителя. Как ли си го е представял? Като могъщ военачалник, който прогонва омразните окупатори-езичници и се възцарява в слава? Но годините минавали и този Спасител така и не идвал. Каква вяра е имал този човек — да не се отчае и да се откаже от надеждата си, а да продължава до дълбока старост тихо и упорито да чака. И накрая Спасителят се явява, но не като велик цар, яхнал бял жребец, а като безпомощно бебе на няколко дни! Човек би могъл да си помисли, че това е отчайващо. Ти си вече грохнал старец, а Спасителят току-що се е родил — значи явно че няма да доживееш да се наслаждаваш на това спасение, то ще е за следващите поколения. Но учудващо, от думите на

този човек, Симеон, лъха мир и тържество. Той е знаел, че спасението, което Бог е обещал, не е политическо — освобождаване на страната от римляните или нещо подобно. Спасението е личното отношение с Бога, непомячено от грях, вина или бунт. С това спасение човек може спокойно да си отиде от този свят, а и близките му могат да го изпратят с надежда. Това спасение отнема ужаса на смъртта. И Симеон казва в молитвата си, че Господ е изпълнил обещанието си и сега го пуска да си отиде в мир. Но той описва спасението по един много интересен начин — просвещение за езичниците и слава на Божия народ Израел. Какво означава това?

Когато в Библията се използва думата „езичници“, тя означава всички народи освен еврейския. Цялото човечество се дели на евреи и езичници. Защо е това деление и не е ли малко несправедливо?

Преди хилядолетия Бог избрал един човек, Авраам, който повярвал в него и бил готов да го слуша с доверие. Така да се каже, бил приятел на Бога. Потомството на този човек Бог умножил, така че станал цял народ. Нарекъл го Израел. За разлика от племената наоколо, потомците на Авраам продължавали да вярват в Господ. Чрез тях Бог се изявявал и на езичниците. През вековете имало много езичници, които повярвали в Бога на Израел и се спасявали. Затова евреите се наричат „избран народ“, защото са избрани да носят тази огромна отговорност, да разпространяват знанието за истинския Бог, който е жив и иска да общува с човека, а не е идол, изработен от човешки ръце. Разбира се, и самите евреи не били безгрешни и също така се нуждаели от Спасител — затова и за Симеон се казва, че чакал „Утехата на Израил“. Но на този народ Бог поверил и писменото послание към цялото човечество. Евреите са съхранили свещените писания и са ги предали безпогрешно на следващите поколения през вековете. Тези писания сега са събрани в Библията. Това не е философска или религиозна книга, а книга за отношенията на Бога с обикновени хора като нас. И в този народ се е родил Спасителят. Затова Симеон казва, че бебето, което взема на ръце, ще бъде за слава на Божия народ Израел. От този народ фактически идва спасението за цялото човечество. Друг е въпросът, че голяма част от евреите не са повярвали в Иисус и са го отхвърлили. Те все още продължават да чакат своя Месия. Но сред тях е имало и сега има много такива като Симеон, които са разпознали Спасителя и са намерили мир и спасение.

Ние обаче сме от езичниците, въпреки че България е „християнска“ страна. И за жалост наистина сме езичници — не само понеже не сме евреи. Сред нашия народ се ширят доста ужасни езически обичаи и суеверия, врачките са на голяма почит и пр. Но това езичество обхваща вече и цяла Европа. За нас значи раждането на Месията означава „просвещение“, както казва Симеон.

Просвещение идва от светлина и означава нещо като осветяване на тъмно място. Веднъж Иисус е казал, че който ходи в тъмнина, не знае от какво се спъва. Доста е страшно да не знаеш защо живееш. Носят те някакви течения, и ти сам си поставяш цели, но изведнъж нещата се объркват, случва се нещастие или някой близък човек те предава и всичко рухва. Или дори всичко да изглежда привидно добре, отвътре те мъчи чувство на празнота и неудовлетвореност. Накрая се превръщаш в мърморещ озлобен старец, на когото му е крив целият свят. А пък колко е хубаво, когато в този житейски мрак проблесне светлинка! Когато видиш нещо красиво и се спреш да му се насладиш. Когато някой ти се усмихне, каже ти две добри думи. Когато не си сам, когато има някой, който те обича. Но ако зад всички тези хубави неща успеем да видим техния Автор — Бог, от когото идва всяко добро на този свят — тогава нещата се променят генерално. Тогава преставаш да се луташ в тъмнината на разни нелепи случайности. Нещата придобиват смисъл. Тези дни видях в географското списание снимка на един червей, който има отгоре на главата си две големи черни точки, като огромни очи. И като го види някой, на когото му се ядат червеи, например някоя гарга, вижда тези големи очи и си казва: Ауу, змия, давай да бягам! Е, в географското списание това забележително приспособление беше приписано на Природата. Представете си колко е била умна тази „Природа“, че да нарисува на червея очите, за да плаши гаргите! Такива неща изобилстват около нас и свидетелстват, че Бог е Творецът, той е Конструкторът на тази вселена. Ние сме конструирани. Ние сме направени по невероятен, чуден начин. Бог се открива на хората и чрез света наоколо, но истинската светлина идва чрез Спасителя Иисус Христос. За него се казва, че той е „истинската светлина, която идва на света и осветява всеки човек“.

Господ търси лично отношение с всяко човешко същество. И ако не си много сигурен, че е така, можеш да пробваш. Кажете: „Господи, аз не съм много сигурен, че теб те има и че се интересуваш от мен. Но

ако е така, моля те, покажи ми го. Моля те, открий ми се.“ Ако кажеш това искрено и си готов да приемеш последствията, е напълно сигурно, че Бог ще ти се открие. А какви са последствията?

Последствията са като от излизане на светлина. От една страна това е прекрасно. От друга страна обаче на светлина се виждат всичките ни недостатъци. Едно е да си живеем, като се сравняваме със съседа и успокояваме съвестта си, че сме все пак по-добри от него. Друго е изведнъж целият ни живот и характер да лъсне в светлината на Божия стандарт — абсолютната, пълна и постоянна святост. Иисус е светлината на света, защото той наистина е живял така. Той е единственият човек на тази земя, който не е имал нито един-единствен грях. И неговите проповеди пред народа утвърждават този съвършен морален стандарт. Затова и много хора го отхвърлят. В Евангелието от Йоан се казва: *„Светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли — понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му.“*

Но криенето е глупава тактика. От Бога не можем да се скрием, това би трябвало да е ясно. Рано или късно всичко излиза наяве. Така че е много по-разумно, вместо да се опитваме да се крием, още сега да излезем на светлина. Да си признаем греховете и да поискаме прошка за тях. Тъй като Христос, Божият Агнец, е бил принесен в жертва заради нашите грехове, той може да ни даде пълна прошка и изцеление на всичко, което сме счупили и объркали в живота си. Не всичко може да се поправи, но душата ни може да бъде изцелена. И тогава неговата светлина вече няма да бъде заплашителна, а за нас ще изгрее „слънцето на правдата с изцеление в крилете си“, както се казва на едно друго място в Библията. И в тази светлина можем спокойно и смело да изживеем живота си, без да се страхуваме от мрака. Светлината, която представлява Иисус, не угасва в края на този живот. Напротив, казано е, че „пътеката на праведните е като светлата зора, която свети все по-ярко, докато стане съвършен ден.“

И така, запознахме се с Рожденика, когото би трябвало да почетем на този празник. Заслужава си да отделим поне малко време в тези изпълнени с ядене и пиене, подаръци, елхички, посрещане и ходене на гости дни, за да размислим за него. Неговото идване на

земята има пряко значение за всеки отделен човек — и лично за теб също.

Нека завършим с един от най-величествените пасажии в Библията:

„Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот. Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден, който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син. Но това е осъждането, че светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, за да не би да се открият делата му, а който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени в Бога.“

Приятно празнуване!

Издание:

Автор: Здравко Ненов

Заглавие: Ой, Коледо

Издание: второ (не е указано)

Издател: Верен

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Националност: българска

ISBN: 978-619-7015-02-7; 978-619-7015-15-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10500>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.